

Saat Yirmi Dörde Gelir

– Ozan EFE · 17 Ekim 2011

sevdiğimi haykırdığımda
korkudan sinecek delik yoktu
yelde balkıyan suyuna soktu
dalında çırpıntı kırdığımda
devrildik bulut kümeleri gibi
karşı duramadık esene
yaşamamızla söz kesene
çevrildik soyut kümelerin dibi
tohumlar havada savruldu
yenilenmeden yaz süremi
sıcığına uyduk bize göre mi
toprağa düşmeden kavruldu
düşlere doldurdum gökleri
erime varamadan soldu benizim
maviliğinden doldu denizim
düşlere daldırdım kökleri
saat yirmi dörde gelir
soluğumda soda kokusu
doldurdum akşamla kuskusu
istersen orada kal delir
doru taylar şahlandığında
menderes de kıvrılıp
cenderede sıyrılıp
koca adamla eyvah andığında
alabilseydim içine
gözyaşlarımda solardı
sevgisinden dolardı
giderdi belki çine
ayın çıktığı yerde gözleri
deli divane olunmuş ya da
olunmamış söyler elmaya da
yayın diktiği serde sözleri
duldasında birikirdi uyku
ağacın dalındaydı yuvası
arının balındaydı kovası

salpasında çiri kirdi soyka
fesleğenleri tohuma durdu
nana suya sokarken yaşını
kaldırmadı yerden başını
yel estikçe kokusu kudurdu
gülecekti nice çiçekler yüze
alkımlar degecekti kuşlar
başını egecekti yokuşlar
uçacaktı börtü böcekler düze
sevdaya dalıp kalınca
derdime umar bulaydım
sevdiğimi alaydım
sevdaya kalıp dalınca
161011denizli